

רעפ 6000/21 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6000/21

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי חיפה ב-עפ"ג 51930-05-21
מיום 20.7.2021 שניתן על ידי השופטים ר'
שפירא, א' אליקים והשופטת ת' נאור פרי

בשם המבקש: בעצמו

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה (השופט ר' שפירא, השופט א' אליקים והשופטת ת' נאור פרי) בעפ"ג 51930-05-21 מיום 20.7.2021, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בחיפה (השופטת א' קנטור) בת"פ 39303-07-20 מיום 8.12.2020.

עמוד 1

2. כתב האישום המתוקן, המשותף למבקש ולאדם נוסף - בן זוגו (להלן: הנאשם הנוסף) מונה 4 אישומים. להלן תמציתם:

אישום ראשון - המבקש והנאשם הנוסף שכרו מן המתלוננת דירה, נכנסו לדירה בטרם שילמו למתלוננת את דמי השכירות, פרצו לחדר בדירה אשר לא הועמד לרשותם וגנבו ממנו את דרכונה של המתלוננת ופנקס שיקים.

אישום שני - המבקש והנאשם הנוסף התחזו במרמה למתלוננת על מנת שיוכלו לבצע פעולות בחשבון הבנק של המתלוננת, ומשכו מחשבונה כספים.

אישום שלישי - המבקש והנאשם הנוסף עשו שימוש בשיקים של המתלוננת במספר הזדמנויות, לרבות בפני מתלונן נוסף, תוך שהם מזייפים את חתימת המתלוננת, עושים שימוש בתצלום תעודת זהות של המתלוננת, ומציגים עצמם כאחייניה.

אישום רביעי - המבקש והנאשם הנוסף הציגו את עצמם כמתלוננת, ביקשו להנפיק כרטיס אשראי חדש על שמה, ומשצלחו בכך משכו מחשבון הבנק של המתלוננת כספים, וביצעו באמצעות כרטיס האשראי עסקאות רבות.

3. לאור האמור לעיל, יוחסו למבקש (ולנאשם הנוסף) עבירות של קבלת דבר במרמה, לפי סעיף 415 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); גניבה, לפי סעיף 383(א)(1) וסעיף 384 לחוק; התחזות לאדם אחר בכוונה להונות, לפי סעיף 441 לחוק; קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק; זיוף, לפי סעיף 418 לחוק; שימוש במסמך מזויף, לפי סעיף 420 לחוק; החזקת כרטיס חיוב ללא הסכמת הלקוח, לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986; שימוש בכרטיס חיוב בכוונה להונות בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986.

4. בית משפט השלום הרשיע את המבקש על פי הודאתו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר טיעון "סגור", אשר כלל הסכמה לעניין העונש.

5. בית משפט השלום דן את המבקש למאסר בפועל לתקופה של 18 חודשים והורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים אשר הוטל על המבקש בהליך אחר (ת"פ 55468-01-17) אשר יופעל במצטבר, כך שהמבקש ירצה 24 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו. עוד הורה בית משפט השלום על הפעלת מאסר מותנה נוסף, בן 8 חודשים, אשר הוטל על המבקש (ת"פ 40890-08-13) וקבע כי מאסר זה

יפעל בחופף למאסר אשר הוטל בגזר דינו. בית משפט השלום דן בנוסף את המבקש למאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שלוש שנים, וחייב את המבקש לפצות את המתלוננים בסכום של 1,500 ₪ כל אחד.

6. מספר חודשים לאחר גזר דינו של המבקש, ביום 8.4.2021, נגזר דינו של הנאשם הנוסף. הסדר הטיעון עליו הוסכם ביחס לנאשם הנוסף לא כלל הסכמה לעניין העונש, אלא הסכמה כי הנאשם הנוסף יישלח אל שירות המבחן על מנת שיכין תסקיר בעניינו.

7. בגזר דינו של הנאשם הנוסף התחשב בית משפט השלום בהסכמת המאשימה, המשיבה כאן, ביחס לעונשו של המבקש, וקבע כי ניתן לעשות בה שימוש כבסיס לקביעת מתחם הענישה ההולם בעניינו של הנאשם הנוסף. בית משפט השלום הוסיף ובחן נסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, כגון הרשעות קודמות של הנאשם הנוסף ותקופות מאסר קודמות אותן ריצה, נסיבות חייו הקשות והיותו אב לילד בן 5. עוד התחשב בית משפט השלום בניסיונו של הנאשם הנוסף להשתלב בהליך טיפולי.

8. כמו כן ציין בית משפט השלום, כי בבואו לגזור את דינו של הנאשם הנוסף נלקחת בחשבון האבחנה בין הנאשם הנוסף לבין המבקש: "...עליה הצביע ב"כ כנתמך בראיות עליהם לא חלקה המאשימה, הן לעניין הדומיננטיות במעשי העבירה והן לעניין העבר הפלילי המשמעותי לחובת הנאשם 1 [המבקש - י' א'] לרבות שני מאסרים מותנים שאף הופעלו כנגדו." (פסקה 47 לגזר הדין).

9. לנוכח כל זאת, קבע בית משפט השלום כי יש לאמץ רף אמצעי תחתון יחסית של מתחם הענישה, ודן את הנאשם הנוסף למאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים ולמאסר על תנאי לתקופה של 6 חודשים למשך שלוש שנים, והורה כי הנאשם הנוסף יפצה את המתלוננים בסכום של 1,500 ₪ כל אחד.

10. לאחר שניתן גזר דינו של הנאשם הנוסף (ביום 8.4.2021 כאמור), וכחצי שנה לאחר שניתן גזר דינו של המבקש, הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי על גזר הדין בעניינו שלו.

11. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור. כעולה מפרוטוקול הדיון אשר צורף לבקשה דנן, עיקר טענתו של המבקש הייתה כי אין הצדקה לפער בין גזר דינו שלו, לבין גזר דינו של הנאשם הנוסף. עוד טען המבקש טענות ביחס לטיב ונסיבות הסכמתו להסדר הטיעון. טענות נוספות של המבקש נגעו לייצוגו בהליך בבית משפט שלום ולנסיבות חייו אשר לשיטתו מצדיקות הקלה בעונשו.

12. בית המשפט המחוזי דחה את טענות המבקש, תוך שהוא מצוין כי מגזרי הדין של המבקש ושל

הנאשם הנוסף עולה, כי התקיים הליך שונה ביניהם וכי בית משפט שלום התייחס לאבחנה בין ההליכים השונים, ולאבחנה בין הנאשמים. עוד צוין, כי ביחס למבקש, הצדדים הגיעו להסדר טיעון הכולל ענישה מוסכמת, ואילו ביחס לנאשם השני - לא גובש הסדר "סופי" ולאחר שהנאשם השני הופנה להליכים שונים, טענו הצדדים בעניין גזר הדין. בית המשפט המחוזי הוסיף, כי העבר הפלילי של שני הנאשמים (המבקש והנאשם הנוסף) "שונה בתכלית" וכי עניין זה בא לידי ביטוי בהסדר שגובש ובענישה שנגזרה על המבקש.

13. מסקנתו של בית המשפט המחוזי הייתה כי בית משפט השלום הבהיר היטב את הסיבה לאבחנה בין שני הנאשמים, כי לא נפלה טעות בגזר דינו, וכי לא מתקיים כל חריג המצדיק חזרה מהסדר טיעון. טענות נוספות של המבקש נדחו אף הן.

14. בשים לב למועד הגשת הערעור, קבע בית המשפט המחוזי כי אין בפניו עילה להארכת מועד להגשת הערעור, וכי הטיעון בפניו הותר לפניו משורת הדין בשים לב לתקופת סגרי ה-"קורונה".

15. מכאן הבקשה שלפניי.

16. המבקש, אשר אינו מיוצג במסגרת הליך זה, מבקש כי תינתן לו רשות לערער על פסק דינו של בית המשפט המחוזי, וכי, ככל שניתן להבין מן הבקשה, "יעוכב ביצוע" עונש המאסר עד להכרעה בערעור, כך שהוא ישוחרר ממאסרו כעת.

17. עיקר טענתו של המבקש, בדומה לטענתו בפני בית המשפט המחוזי, היא, בתמצית, כי אין הצדקה לפער בין גזר דינו שלו - 18 חודשי מאסר בפועל (24 חודשים בצירוף תקופת המאסר המותנה אשר נקבע כי יופעל במצטבר), לגזר דינו של הנאשם הנוסף - 12 חודשי מאסר בפועל.

18. המבקש טוען מגוון רחב של טענות בהקשר זה. עיקרן: המבקש טוען כי עברו הפלילי שלו, הכולל (לפי הבקשה) 4 הרשעות קודמות, איננו מהווה עבר פלילי "מכביד"; כי יש דמיון בין עברו הפלילי שלו לבין עברו הפלילי של הנאשם הנוסף; וכי נסיבות חייו קשות אף הן (בדומה לנסיבות חייו של הנאשם הנוסף). מוסיף המבקש, כי אמנם הסכים לעונש אשר נגזר עליו על ידי בית משפט השלום, אך לנוכח גזר דינו של הנאשם הנוסף, נוצרה אפליה בלתי מוצדקת.

19. דין הבקשה להידחות.

20. הלכה היא כי בית משפט זה לא ייעתר לבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא אם הבקשה מעלה סוגיה משפטית עקרונית, החורגת מעניינו הפרטי של המבקש, או אם מתעוררים בנסיבות העניין שיקולי צדק ייחודיים, לרבות עיוות דין (רע"פ 9177/20 אלזאם נ' מדינת ישראל (26.1.2021)); רע"פ 4209/21 בת אל ברכה נ' מדינת ישראל (27.6.2021)).

21. זאת ועוד, רשות ערעור על חומרת העונש תינתן במקרים נדירים בלבד, בהם ניכרת סטייה מהותית ממדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות (רע"פ 2309/21 ז'גסטיבסקי נ' מדינת ישראל (8.4.2021); רע"פ 3619/21 אבו הלאל נ' מדינת ישראל (26.5.2021)).

22. חרף טענות המבקש, הבקשה דנן איננה מגלה סוגיה עקרונית החורגת מעניינו הפרטנישל המבקש, ואף אינני סבור כי נסיבות עניינו של המבקש מעלות שיקולי צדק ייחודיים, או חשש ממשי לעיוות דין.

23. טענותיו של המבקש ביחס לגזר הדין נדונו בפני בית המשפט המחוזי, ונדחו באופן מנומק. נימוקיו של בית המשפט המחוזי מקובלים עליי.

24. למעלה מן הצורך, אף אם אתעלם, לצרכי בקשה זו, מקביעתו של בית משפט השלום במסגרת גזר דינו של הנאשם הנוסף, בדבר "הדומיננטיות" לכאורה של המבקש בביצוע העבירות, אינני רואה לנכון להתערב בקביעות בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום כי בעברו הפלילי של המבקש יש בכדי להצדיק את הפער בין עונשו של המבקש לעונשו של הנאשם הנוסף. על כן, אינני סבור כי ישנה פגיעה בעקרון האחידות בענישה, ודאי שלא באופן המצדיק הקלה בעונשו של המבקש (רע"פ 6691/20 פלוני נ' מדינת ישראל, בפס' 11 (נבו 12.11.2020)).

25. כמו כן, מגזר דינו של הנאשם הנוסף עולה, כי קביעת בית משפט השלום בגדרה הניח כאמור כי המבקש היה הדומיננטי בביצוע מעשי העבירה ביחס לנאשם הנוסף, לא שימשה לחובת המבקש - אשר גזר דינו ניתן כ-4 חודשים לפני כן, אלא הצדיקה, לשיטת בית משפט השלום, הקלה מסוימת בעונשו של הנאשם הנוסף.

26. משהעונש אשר הושת על המבקש ראוי ומאוזן, ואינו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, ומשנימוקי בית המשפט המחוזי לפער בין עונשו של המבקש לעונשו של הנאשם הנוסף מקובלים עליי, לא מצאתי כי נפל פגם כלשהו בגזר דינו של המבקש המצדיק התערבות.

27. אשר על כן, הבקשה נדחית. עם דחיית הבקשה, מתייתרת בקשת המבקש ל-"עיכוב ביצוע" המובלעת בבקשה.

ניתנה היום, כ"ח באלול התשפ"א (5.9.2021).

ש ו פ ט
